Karikatúr

Erkek — Uzun saça bayılırım!
Kadın — Bunu kendiniz için mi, yoksa benim için mi söylüyorsunuz?

ANKARAYA MEKTUP

CANIM ÜZÜM:

Şu meyvalar yok mu, meyvalar?.. Tabiî takvimdirler vesselâm. Meselâ lâhana, pırasa kışı, bakla ilkbaharı hatırlattığı gibi ilk üzüm de yazın yarılandığını ilân eder.

Yazın yarısına geldiğimizi hatırlatsın, ne hatırlatırsa hatırlatsın nefis şeydir doğrusu... Tazesi hoş, kurusu lâtif, suyu ise enfestir. Eskiden bizim delikanlılığımızda ilk üzümler siyahça olurdu, şimdi yeni ziraat usulleri yüzünü ağartmış olacak ki bunlar da beyaz oluyor.

Kaç senelerdir kınalı yapıncak denilen bayıltıcı derecede tatlı, hele kurumuşça tazeleri ise bal gibi olan nevine rastlamıyorsam da koca koca taneli yeşilimsi çavuşlarla sık sık müşerrefiz. Kokulu nevinden olup adına müşküle denilen üzümleri pek gördüğüm yok, ama, Bozcaada çavuşları, şarap imalâtı başlayıncaya kadar İstanbul piyasasını istilâ eti. Nihayet güneş korukları tatlılaştırıp da üzümleri çoğaltınca Bozcaadalılar da yallah deyip şarapları kuracak.. Tabiî ya, o kadar üzümü neylesin?..

Bilmem Bektaşilere atfedilen şu hikâyeyi bilir misiniz?. Bir zat İstanbulda bir Bektaşi tekkesinde yazın misafir kalmış. Bakmış ki tekkenin hudutsuz bağı var. Babaya sormuş:

— Yahu, ne yaparsınız bu kadar üzümü?

— Yeriz..

— Erenler, bu kadar üzüm yemekle tükenir mi?

— Tükenmez tabiî...

— Fazlasını ne yaparsınız?

— Fıçılara basarız.

— Ne yapar onlar orada?

— Vıcır vıcır vıcır eder.

— Sonra?

— Uyur!..

— Peki bunları kimler içer?

— Bizim dervişler.

— İçince ne yaparlar?

— Vıcır vıcır vıcır ederler!..

— Sonra?

— Onlar da oyurlar!..

Ah şu üzüm ah!.. Doğrusu insanı evvelâ vıcır vıcır kaynatır, sonra da uyutur.. ama, yine de hoş şeydir vesselâm..

İĞRENÇ BİR YOSMA TİPİ:

Simsiyah olmuş bir teni vardı. Yüzünün derileri o kadar kavrulmuştu ki kıdemli bir sigorta tahsildarı çantasının derisile hemayar olmuştu. Saçları bir bacadan yeni çıkmış ocak süpürgecisi kadar karışık ve siyahtı. Eller sahtiyan, bacaklar ise kayış kesilmişti. Zayıf mı zayıf, kuru mu kuru, sinir mi sinir, kaknem mi kaknem...

O güzelim (!) saçlar kirli, buruşuk bir kırmızı kordelâ ile bağlanmış, o mendebur, iğrenç el ve ayak tırnakları ile dudaklar sıklâmen renkle boyanmış ve cilâlanmıştı. Elinde rengârenk, valiz kadar kocaman bir plâj çantası, omuzunda da asılı diğer bir beyaz çanta. Ayaklarında takunyalar vardı. O nefis (!) vücudunu ciğer kırmızısı da üstü beyaz benekli basmamsı bir entari ile örtmüş, fakat yamrı yumru kuzgunî siyah diz kapaklarını ise, erkekler imrensin diye olacak, dışarıda bırakmıştı.

Gazino ve plâjda günün her saatinde mektep çağlı bir delikanlının kolunda görenler ona şu ismi takmıştılar: Sakırga...

Sakırga bir tiptir. Ayni tipten her gün pek çoklarını görmekteyiz. Bunlar, hangi semtin, hangi mahallenin, hangi çatının, hattâ daha doğrusu hangi çergenin mahsulüdür. Acaba eski Kâhtanelerin, Silâhtarağaların nazeninleri de asrileşip yeni Kâhtanelere, yani plâjlara mı musallat oldular? Hiç değil onlar düpe düz ne olduklarını söylerler ve ara sıra çingenece de konuşurlardı. Dünya tersine döndü galiba ki, bunlar, sözüm yabana, çat pat Avrupa dilleri de veriştiriyorlar... Ne terakki, ne terakki!!...

Zaparta

★

ZARARDA!

— Salamon, bu sene senin Adadaki köşkü kaça kiraya verdin?

— Yedi bin liraya... Ama kaziklandim!

— Neden be Salamon?. Yeçen sene uç bin liraya vermemiş miydin?!. Bu sene dört bin lira fazla almişsin demek!.

— Oyle ama, herif iki senelik kontrat yapti. Yelecek sene arttirmak yok!.

* * *

ÇOCUK MERAKI

Komşulardan biri üçüz doğurmuştu. Küçük Ayla bunu haber alınca merakla annesine sordu:

— Anne! şimdi Hatçânım teyzemin üçüncü çocuğunu kim emzirecek?.. Babası mı?

Doğan Nadi

General Naci Eldeniz

No. 503, CİLT: 20, SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 16 AĞUSTOS 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

ATOM BOMBALARI SAYFİYE YERLERİMİZDE:

Bombalar — Buralarını bizden evvel ziyaret etmişler galiba!..

Kırtasiyecilik — Harp bitti diye benden kurtulacağını zannetme bayım. Bundan sonra karşı karşıya geçip sulh programını yavaş yavaş incelemeğe koyulacağız!.

DERVİŞİN ARISI

Bilmem nerede okumuştum. Hitler Fransayı yok ettiği ve Alman milletinin bin yıllık istikbalini sigorta altına aldığı zaman, Almanya sokaklarında, birbirini tanıyan tanımıyan sarmaş dolaş oluyor, birbirini gözlerinden öpüyorlarmış. Bunlardan şimdi yürünecek sokağı, sarılacak kolu, öpülecek gözü kalanlar Japonyada patlayan atom bombalarını haber aldıktan sonra bir kere daha bu töreni ihya etmiş ve birbirlerini öpüşerek tebrike başlamış olsalar gerektir. Çünkü Anglo Saksonlara karşı kahramanlığa devam etselerdi şimdi bu tecrübeler Berlinde,, Hamburgta yapılacak ve neticeleri İsviçre ile İsveçten dürbünle seyredilecekti.

En şaşılacak şey bu atom bombaları fikrini ilk ortaya atan bir Alman kimyageri imiş! Fakat ne çare ki her hangi bir şeyin kendini ortaya atamadıktansonra fikrini atmak işe yaramıyor. Hattâ bu fikir tersine tepen tüfek gibi dönüp sahibini de vuruyor. Hem de ne vuruş!

Anglo Sakson nezaketi Almanların Londrayı ziyarete gönderdikleri kanatlı bombaları karşılıksız bırakmamıştır. Fakat Almanlar tam vaktinde başlarını eğdikleri için atomlu bombalar onların üstünden aşarak Japonyada patlamıştır.

Oldu olacak şu Amerikan kimyacıları atomlu bombaya bir plâk da takmayı düşünüvermeliydiler. O zaman Hiroşima şehri bir anda bir cehennem kuyusu halinde çöktükten sonra şöyle bir ses havaların üstünden Tanrının sesi gibi haykırırdı:

— Nasıl, keyifler iyi mi? Perl Harburun karşılığını beğendiniz mi?

* * *

Japonlar atomlu bombanın üçüncüsünü beklemeden "pes,, dediler; son nefere kadar çarpışmak davasının bir edebî mecazdan ibaret olduğu bir kere daha meydana çıktı. Bütün dünyayı kendine uşak ve köle yapmayı tasarlamış çelik mihver şimdi artık Hitlerleri, Mussolinileri, Tojolar, Togolar ve sairelerile tam olarak nalları havaya dikmiş ve boş yere dökülmüş kan deryaları üzerinde yalnız Japonların gözlüklü Tanrıları ayakta kalmıştır.

Arapların "bütün kısalar fitne olur,, diye tercüme edilebilecek meşhur bir sözleri vardır ki ne kadar doğru olduğunu Japonlar bir kere daha isbat etmişlerdir.

Amerikaya verilen uzun boylu teminatlardan sonra bir gün Japon sefiri cüce boyu, yassı burnu ve keskin dişlerile sırıtarak muharebeye girilmek mecburiyeti hasıl olduğunu söyleyince Amerika Hariciye Bakanı kendini tutamamış ve diplomasi âleminde görülmemiş bir açıklıkla:

— Ben sizin gibi yüzsüz insanlar görmedim! demiştir.

Japonlar yirmi sene hazırlandıktan sonra gecenin birinde Perl Harburu basmayı Amerikayı ve arkasından bütün dünyayı bir elma gibi kendilerine kemirtecek bir marifet saydılar. Bacak kadar boylarile Çini, Hindi geçerek Avrupaya geliyorlardı. Pasifikteki bütün harp ve ticaret filosunu Amerikanın elinden alıyorlar; bütün Amerikan tersanelerine el koyuyorlardı. Bunun için bir takım biçareleri bombaların içine sokup Amerikan gemilerine atmayı ve başları sıkıştıkça aptes bozar gibi yere çömelip karınlarını yarmayı kâfi görüyorlardı.

Böylece ilk zamanlarda çekirge sürüleri gibi dört bir tarafa baskın yaptılar. Kondukları yerde yaşayan ne varsa kocaman dişlerile kemirdiler ve yine çekirge sürüleri gibi yığın yığın kendilerini telef ettirdiler.

* * *

Japonların âkibeti kendi kendilerini idare etmesini bilmiyen, dizginlerini bir kaç politika serserisinin eline teslim eden milletlerin ne felâketlere uğrayacağını, kahramanlıklarının bile ne gülünç ve sefil bir hale geleceğini gösteren en güzel bir derstir. Bir avuç politika serserisi dünyayı avuçları içine almayı kurdular. Bunun için çekirge sürüleri gibi saldırmaktan başka bir şey bilmiyen küçük insan yığınlarını büyük dünya milletlerine musallat etmeyi kâfi sandılar. Japon harbinin mânası budur. Bizim eski bir fıkramız bunu ne güzel temsil eder :

Günün birinde bir saray kapısına bir derviş gelir ve padişaha gösterilecek emsalsiz bir marifeti olduğunu söyler. Misafiri has bahçede padişahın huzuruna çıkarırlar.

Dervişin marifeti senelerden

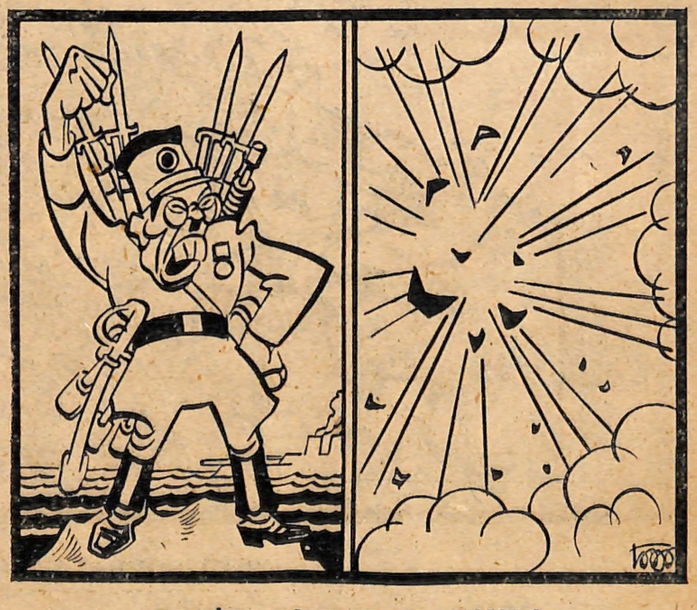

ATOMİK BOMBADAN SONRA:
"Bir varmış Bir yokmuş!,,

beri terbiye edilmiş bir cengâver arıdır. Padişahın iradesi üzerine derviş elindeki kamış bastonun kapağını açar; içindeki arı vızıldayarak havaya uçar ve Padişahın uçmakta olan doğanının iki gözünü iğnesile kör etikten sonra kuşu yere düşürür ve yine vızıldayarak dünüp bastonun içine girer.

Padişah mükâfat bekliyen dervişe derin derin baktıktan sonra irade eder:

— Bastonu kırın; arıyı öldürün; dervişe de elli sopa atın... Çünkü küçüğü büyüğe musallat edene verilecek mükâfat budur.

Küçüğü büyüğe musallat etmiş Japon idarecilerinin mükâfatı da görülüyor ki bu olacaktır. Japon memleketi dervişin bastonu gibi parçalanmıştır; sayısız biçareler doğanın gözünü çıkaran arı gibi ezilmişlerdir; bu marifeti yapanların ise - daha evvel davranıp harakirilerini yapmazlarsa - dervişin akibetine uğrayacakları gün yakındır.

Karikatür

ZORLUĞA BAKIN!

Bayan hastalanmıştı. Üç gündur yatakta yatıyordu. Bir arkadaşı kendisini ziyarete geldi:

— A kardeşim, mademki bu kadar hastasın, niçin bir doktor çağırmıyorsun?. dedi.

Rahatsız bayan şikâyet etti:

— Çağıracağım, çağıracağım ama, onların da kötü bir âdeti var.

— Nedir o kötü âdet?

— İlkönce insanın yaşını soruyorlar. Sözde verilecek ilâcın ölçüsünü bilmek için!. Az söylesen ilâç tesir etmiyor. Doğru söylesen insanın canı sıkılıyor. İyisi mi beklersin, kendi kendine geçer!.

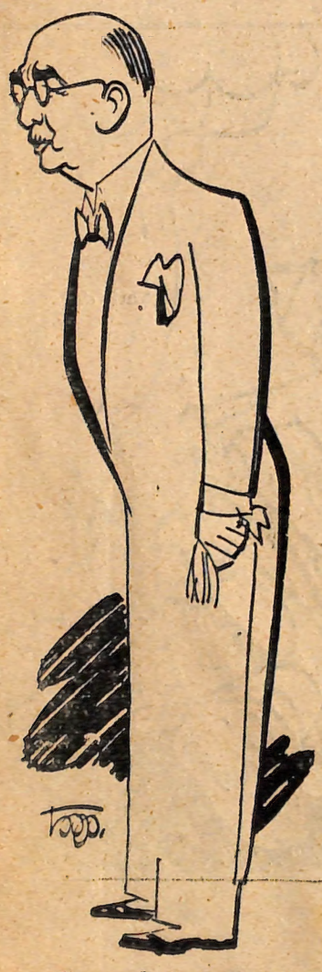

General Artunkal

Bayan — İmdat kocacığım boğuluyorum, aman beni kurtar...
Bay — Kışlık mantodan vaz geçersen derhal imdadına koşarım!

KAVUŞTU...

Vakta ki cihan sulhu perişana kavuştu,
Umran da bizim beldei zişana kavuştu...

Bir Lûtfü semavî gibi Kırdar erişince
İstanbulumuz caddeye, meydana kavuştu.

Evler yıkılıp döndü yeşil sahaya yer yer,
Bilcümle mahallât hıyabana kavuştu.

İrası hasar etse de ormanlara yangın
Ot bitmez arazi çimenistana kavuştu!

Yoktur gözümüz artık Alemdağ seferinde,
Herkes kurulup cumbada seyrana kavuştu...

İcadediyorlarsa da mesken diye buhran,
Keşfimce o efsane de nisyana kavuştu:

On, yirmi çadır kursa yeşil sahaya Vali,
Meskenzedeler ravzai rıdvana kavuştu!

Harp olmayacakmış, olacakmış sözü bitsin;
İfriti viga rahmeti rahmana kavuştu.

Çamdeviren

İspanya — Her türlü oyunu oynuyorum, gene de kendimi beğendiremiyorum!..

Kimse DUYMASIN

OKUMA, YAZMA

Hoşlanmadığı bir adam Neyzen Tevfiğe:

— Üstat: dedi çoktanberi bir şey yazmıyorsunuz?!.

Neyzen boynunu büktü:

— Ben zaten yazmam ki!. Ara sıra okurum!

— Peki okuduğunuz da yok.

— Eh, yine okurum.

— Haydi şimdi okusanıza!..

Neyzen, adamın yüzüne dik dik baktı:

— Yüzünüze karşı mı?

MERAK ETME!

Şehir Tiyatrosunda genç muharrirlerimizden birinin bir piyesi oynanıyordu. Perde açıldıktan bir zaman sonra münekkit Nurullah Ataç telâşla tiyatro kapısından girdi. Solda dolaşan genç muharrirle karşılaştılar:

— Merhaba:

— Merhaba üstat!

— Biraz geç kaldım galiba!

— Evet üstat.. Perde açılalı on dakika oldu. Şimdi içeri giremezsiniz.

Nurullah Ataç muharririn sırtını okşadı:

— Sen merak etme!. Ben ayaklarımın ucuna basa basa yürür, kimseyi uyandırmadan yerimi bulup otururum.

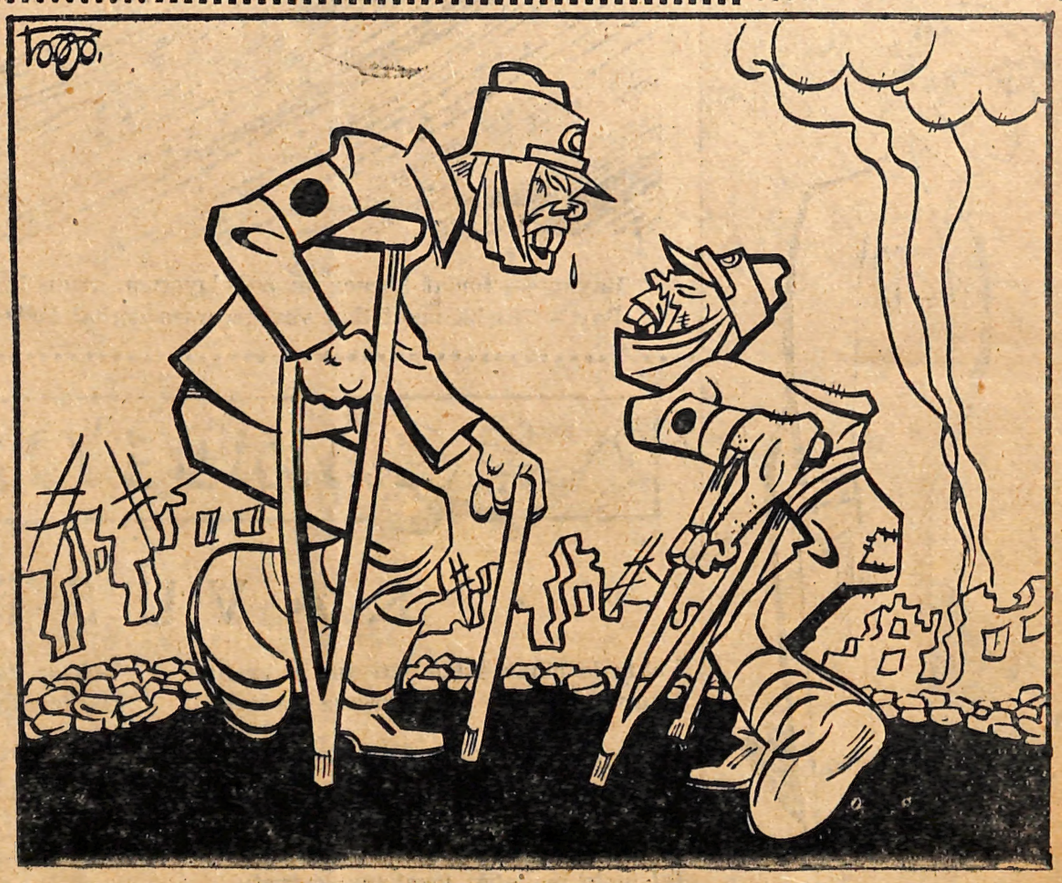

— Hitler atomik bombadan daha üstün çıktı.

— Ne münasebet?

— Görmüyor musun, dünyanın öbür ucundan bizi ne hale soktu!..

Akıl Hocası

Menemende G. J. :

"33. 15. 1999 da kaynatamla kaynanamın nişan töreni yapılacağından sizin de smokinle teşrifinizi rica ederim.„

CEVAP :

Smokinsiz neyse... Fakat smokinle gelemem: Gören, görmiyen beni damat zanneder.

★

Develide M. K. :

"Sevdiğim kızla nişanlandık, fakat dört ay sonra ayrıldık... Bu zaman zarfında harcadığım paralardan başka kızı delicesine seviyorum. Babasını razı etmek için ne yapayım?„

CEVAP :

Siz üstüne düştükçe fırsat sizden uzaklaşır... Biraz bekleyiniz: Sizinle dört ay nişanlı kalan bir kız, ayrıldıktan sonra, sizden iyisini bulmakta güçlük çeker. Ya tekrar size döner, mesut olursunuz; ya sizden değersiz birisile evlenir, o zaman da hıncınızı almış sayılırsınız!

★

İzmirde A. U. :

'1. Dünyayı dolaşmak için ayakkabıma hangi cins kösele çaktırmalıyım?

2. Ailemden gizlice bir kızı seviyorum. Yaşım küçük. Ne yapayım?

3. Ben bir avcıyım. Avlamak istediğim kuşlar, ben nişan alırken, kaçışıyorlar.. Neden?„

CEVAP :

1. Tabanınız dayanıklı ise köselenin ehemmiyeti yok, bir nalça geçirirsiniz!

JAPON GÜNEŞİ TUTULDU!

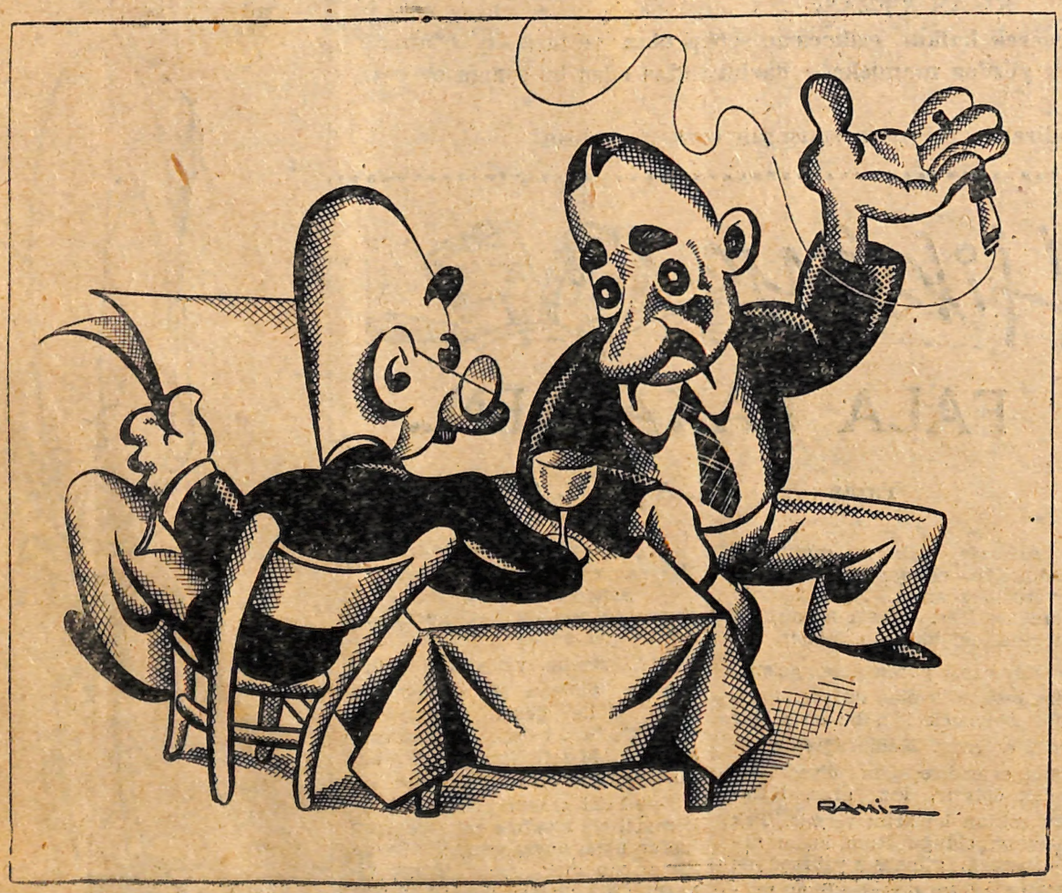

KAHVE POLİTİKACILARI :

— Anlayacağın, Japonya teslim bayrağını çektikten sonra dışbakanlar komisyonu Londrada toplanacak, bütün dünya milletlerinin vaziyetlerini inceliyecek, sonra işi murahhas heyetlerine devredecek, onlar da harp suçlularını cezalandırdıktan sonra barış masasına oturacaklar... Eğer masadan kalkabilirlerse biz de sulha kavuşacağız!...

2. Kızın yaşı büyükse dadı yaparsınız!

3. Kuşlar, insanlara benzemezler; hayatın kıymetini bilirler!

★

İznikte S. T. :

"Domates güneş görerek kızarıyor; karpuz güneş görmeden kızarıyor... Sebebi?„

CEVAP :

Ayni hâdise karşısında insanların renk vereni de var, vermiyeni de var... Karpuz da içinden pazarlıklı bir nebat olacak!

★

Balıkesirde H. R. :

"Üç senedenberi sevdiğim kız son mektubumu geri gönderdi... Ne yapayım?„

CEVAP :

Çekmecenizde saklayınız: İlerde belki pulu para eder.

★

Keskinde B. V. :

1. Enişte, kayın, neden geçinemezler?

2. Mirasyediler neye mağrur olurlar?„

CEVAP :

1. Birbirlerinden borç aldıkları için...

2. Emeksiz gelen para ile yemek yeyip göbeklerini şişirdiklerinden öyle görünürler.

★

Bolvadında Ş. K. :

"Yirmi yedi yaşındayım, ne zaman evlenebilirim?„

CEVAP :

Ya eliniz para tuttuğu zaman. yahut eli para tutan birini bulduğunuz zaman.

Akıl Hocası

KISAS CEZASI :

— Sahte faturalar tanzim ederek halkın ezilmesine sebep olan ve fazla fiyat almak için müşterilerini sıkıştıran ve bu yüzden memlekette darlık ihdas eden bu sanığa ne ceza verelim?

Yargıç — Bir tramvaya bindirelim, ezilerek, sıkışarak cezasını çeksin!

FALA BAKARKEN...

Yazan: ÇALAPALA

Yemekten sonra balkona çıkmıştık. Apartmanın boyunca uzanan bu balkon bir transatlantiğin yan güvertesi kadar geniş ve güzeldi.

Zarif saksı çamları arasına dağıtılmış hasır koltuklara gömüldük. Karşımızda, Boğazın oynak sularını yaldızlayan parıl parıl bir ay ve geride lâcivert, koyu lâcivert bir gök vardı.

Altı kişiydik: Ben, Kâmran, Kâmiranın annesi, Nadide, annesi ve babası!.

Kâmranın annesi, ne zamandanberi oğlunu evlendirmek ister. Nadideyi pek beğenmiş. Onları tanıştırmak, baş - göz etmek istiyor. Fikrini kızın anasile babasına da açmış. Hepsini bu akşam evine davet etmiş. Nadide hakikaten çok güzel bir kız. Anası, babası da iyi insanlara benziyorlar. Malûm ya, şimdi evlenmek zor!. Kızlarını Kâmrandan iyisine verecek değiller ya... Bu daveti memnunlukla kabul etmiş, gelmişler.

Gel gelelim bizim Kâmran evlenecek gibi değil!...

(Kimseye söylemezsiniz değil mi?.. Rica ederim, kimse duymasın!.. Aile sırrıdır!.) Efendim, Bizim Kâmiranın bir sevgilisi, hattâ bir de beş yaşında bir kızı vardır.

Anacağı pek müteassıp bir kadıncağız olduğu için bu sırrı bir türlü açamaz. Açsa kadının yüreğine iner. Çünkü Kâmiranın sevgilisi dul bir Rum kızıdır.

Kâmran, göreneğine, geleneğine çok bağlı olan ihtiyar anacığını üzmemek için bu sırrı bir türlü açamaz. Kadıncağız da oğlumu evlendireceğim diye fellek fellek dolaşır, kız arar. Kâmran çoktan kararını vermiş. Pek memnun olduğu Rum kızını nikâhlıyacak, günahsız yavrusunun resmen babası olacak. Bunu münasip bir zamana, dili varıp söyliyemiyor ama, yetmişini aşmış olan anasının ölümünden sonraya bırakıyor.

Bu daveti bana da haber verdiği zaman:

— Aman kardeşim, dedi. Ne olursa senden olur!. O gece bize sen de gel de biraz yükümü hafiflet!.. Benim vaziyetimi biliyorsun. Anneme bir şey söyliye mem. O da gözünü yummadan önce ille beni başgöz etme sevdasında!... Misafirler arasında bulunursan iş başka türlü olur.

— Peki canım! dedim. Mükemmel bir ziyafete çağırırken bu kadar uzun boylu yalvarmağa da lüzum var mı?.. Hem bilirsin, ziyafet filân olmasa da her zaman yardımına koşmak isterim!.

— Sağol!.. Ha.... Bir şey daha var. Kızla, yahut anasile, babasile baş başa kalır da, fırsat bulursan elinden geldiği kadar beni kötülemeğe çalış!. Tabii çaktırmadan!.. Meselâ yemekte içeceğimiz şarabı methederken benim içkinin iyisinden anladığımı, sık sık Beyoğlunda kafaları tütsülediğimizi filân söylersin. Huvardalığımdan, paramı hesapsız harcadığımdan bahsedersin.. Artık bunu senin zekâna bırakıyorum!.

— Hayhay!. Merak etme!. Eski tiyatro amatörlerindeniz... Başarırız....

Yalan değil, Kâmranla beraber misafirleri karşılarken, sofrada, yemek yerken, sonra balkonda mehtaba karşı kahvelerimizi içerken çoktan beri hasret kaldığım sahnede, rol yapıyor sanıyordum. O kadar keyifli, cesur, kıvrak ve sevimli idim. Halbuki Kâmiranın başı iğik, bakışları karanlıktı. alnında yeniden bir kaç çizgi belirmiş gibiydi. Ben konuşup şakıdıkça onun sessizliği göze çarpıyor, bu da bana vazifemi daha iyi yapmam için hem cesaret, hem de kuvvet veriyordu.

Kızın babasını pek açtım! Ben :

— Şaraba bayılırım doğrusu! dediğim zaman o:

— Ben de evlât!..

Diye sözümü tasdik etti.

— Zaten bizim Kâmran içkinin iyisini bilir. İkide bir ille gel, Beyoğluna çıkalım, kafaları tütsüliyelim diye asılır!.

Büyükdere fidanlığının fidan boylu müdürü: İbrahim

Ev sahibi — Ayağının altına eden bir kâğıt koymadın?
Hizmetçi — Teşekkür ederim boyum cama yetişiyor!..

Kaynata adayı gevrek gevrek güldü:

— Bravo!.. Gençlik dediğin bir kere ele geçer!. İçmeli, zevk etmeli!..

Karısından bir çimdik yediğini hepimiz fark ettik ama o hiç oralı olmadan sözüne devam etti:

— Ben de Safinazı almadan evvel her akşam kafayı çekerdim. Söz aramızda yine ara sıra papaz uçururum ya!. Nerede o eski şaraplar?. Bizim zamanımızda...

Kâmranla göz göze geldik. Bahsi değiştirmekten başka çare yoktu. Çünkü oğlanı kötüleyim derken adamın gözünde bir kahraman haline sokmuştum.

— Evet ama, dedim, keyfince yeyip içmek için insanın bol parası olmalı!.

— Öyleeeee!

Dedi. O sırada Kâmranın annesi dışarı çıkmıştı. İstifade ettim:

— Söz aramızda, bizim Kâmran meteliksizin biridir. Anası olmasa şimdiye kadar kepaze olurdu. Kadının elinde avucunda kala kala bu apartıman kaldı. O da ipotek!

Adam çıngıraklı bir kahkaha attı:

— Vallahi tıpkı benim gibi!.. Benim annem eski saraylılardandı. Saraylı dersem Çerkez halayık. Paşa babama hediye etmişler. Babam o zaman altmışlık. Annem dersen on dokuz yaşında!. Adamcağız üç senenin içinde rahmeti rahmana kavuşmuş... Senin anlayacağın ben tekne kazıntısıyım evlât!.. Valdeye epeyce dünalık kalmıştı. Babamın üstüne imseye varmadı. Allah rahmet ylesin her şeyini bana yedirdi. ilirim onun zevkini!.. Gençlik ediğin budur işte!.

Kâmranın çatılan bakışlarında O. S. işareti okunuyordu. Bu ahsi de kapamak zorunda kalm. Ter dökmeğe başlamıştım. zim konuşmalarımızdan kız da, ası da pek sıkılmış görünüyordı. O aralık kahvesini içip biten Kâmran fincanı kapatınca ldide:

— Ne o, dedi, fala bakan mı v?

Hain oğlan gözlerile beni işaret erek:

— Hele fincanınızı kapatın! Bbakacak bulunur elbette!

Demesin mi?

Nadide büyük bir heyecan içle:

— Sahi mi?. Dedi. Sahi mi?! Öy ise hemen fincanı kapatıyoru Fala inanmam ama pek seven. Bütün esrarlı şeylere düşküğüm vardır.

avaş yavaş Kâmrana kızmağaaşlıyordum. Bu akşamki soğutoplantının bütün yükünü benimmuzlarıma yüklemişti. Şimdi kızın falına bakıp bu evlenmeebebbüsünün başarılamıyacağı "rumizle,, anlatmamı istiyor.

ndan bundan konuşarak fincanın soğumasını beklerken Naeyi gözetliyordum. Uzun boy ince, kıvrak, duygulu bir kız. Elbisesini, tuvaletini kendi lakterine uydurmayı bilmiş, konuğu zaman kadın, güldüğü zaman çocuk, sustuğu zaman zarif bir genç kız halini alıyordu. Dudakları, hele gözleri çok güzeldi. Korkusuzca baktığım için bu gözlerin lâcivert değil, çok koyu mavi olduğunu farkedebiliyordum. Göğsü var, yok gibiydi. Onu hayalimde soyduğum zaman pek körpe bir vücudü görür ve kucaklar gibi oldum.

Ben böyle dalgın, düşünürken, o tatlı gülümsemesile tabağı bana doğru uzattı:

— Fincanım soğudu!. Lûtfetmez misiniz?.

— Ha... Hay hay!..

Finacı açtım ve ilk defa acı acı düşündüm. Şu falcı geçinen insanlar bu kahve telvesinden nasıl ahkâm çıkarıyorlar? Çaresiz uydurmağa başladım:

— Siz bir şey merak ediyorsunuz. Bir takım konuşmalar var. Yüreğiniz hafif sıkılmış. Beklediğiniz bir hâdise var. Fakat... Doğrusunu söyliyeyim mi?

— Tabii!.

— Bu iş olmayacak... Zaten olmaması da sizin iyiliğinize!.

— Başka?

— Bir yerden bir mektup alacaksınız. Biraz da para var ama. Zamanı belli değil!.

— Başka?

— Başka bir şey göremiyorum. Şimdiki kahveler pek yağsız, malûm ya!.

Biz kahve falına bakarken Kâmran radyoyu açmış âvazı çıktığı kadar bağırtıyordu. Kalabalığın içinde, Nadide ile âdeta baş başa kalmış, sesimizi birbirimize duyurabilmek için âdeta burun buruna girmiştik.

— İster misiniz, dedi, ben de sizin falınıza bakayım?!.

— Teşekkür ederim ama ben fincanımı kapatmadım.

— Elinize bakacağım.

— Buyurun, bakın!.

— Sol elinizi verin!.

— Buyurun!.

Elimi ufacık elleri arasına aldı. Avucumu gerdi, ayasını açtı. Gözlerini büyülterek:

— Ooo!.. dedi. Siz çok yalancı bir adamsınız!.. Öyle mi?

Kızarıp bozardım:

— Vallahi bilmem?!.

— Rol yapmayı başkalarile eğlenmeyi çok seviyorsunuz.

— Estağfurullah!. Yani, şey, nasıl diyeyim?.

— Fakat aslında temiz, hattâ iyi bir insansınız.

— Teşekkür ederim.

— Sizi böyle rol yapmağa mecbur eden biri var.

Zorla gülmeğe çalıştım:

— Benim falım çok tuhaf çıktı!.

Dedim. O gülmüyordu:

— Tuhaf değil! dedi. Bakın, siz de göreceksiniz. Talihiniz avucunuzda yazılı!. Bakınız, avucunuzda ne var?

— Vallahi bir takım çizgilerden başka bir şey göremiyorum.

— Başka?

— Bir de ben!.

Lâciverde çalar koyu mavi gözlerinde okşayan bir bakış gördüm:

— Evet! dedi. "Ben,,!. Beni avucunuzda hissetmiyor musunuz?.

Çalapala

— Doktor ne diyor?
— Daha bir şey dediği yok Japonya gibi düşünüyor!

ÇÖMLEKOĞLU ve Ailesi

Güldürücü Roman

Yazan : Ercümend Ekrem TALU

— 28 —

Çocuğun bu avareliği devam ederse bir çok fena şeylere: içkiye, kumara alışması ihtimali olduğunu nasılsa düşünen ana, baba bir gün baş başa verip saatlerce çare aradılar ve nihayet büyüklerden birine yalvarıp Fahrettini bir memuriyete kapılandırmağa, bir baltaya sap etmeğe karar verdiler.

Paşa redingotunu giydi. Kendi hemşerisi olan ve kendisinin de memuriyetini sağlamış olan sadrazama gitti.

O tarihlerde her memurda ehliyet aranmazdı. Mamafih müsabaka imtihanı yapıp da kazananları ıskarta ederek kayırılması matlup naehiller de kayırılmazdı. Sadrazam Fahrettin hakkında fazla bir şey sormadı. Yalnız:

— Cürdüm senin ma'adumu galiba. Çibar bir delikanlı.

— Hüsni teveccühiniz, paşa hazretleri.

— Koyalım mi Hariciyede.

— Alah umurler versin efendim.

— Cünder yarın o çapkini bâna.

— Baş üstünde efendım.

O akşam korka korka verdikleri bu habere Fahrettinin bilâkis deli gibi sevindiğini görünce ana baba şaşa kaldılar.

Hariciye memuru olmak o vaktin bir genci için, - hâlâ da öyledir ya! - emellerin en büyüğü, en güç erişileni idi. Fahreddin, babasından aldığı müjdeye son derece sevindi. Bir perşenbe günü de varıp işe başladı. Kendisini istişare odasına vermişlerdi. İstişare odası eski hariciyenin en mümtaz dairelerinden biri idi. Başında her biri yüksek değerde birer şahsiyet olan Babıâli hukuk müşavirleri bulunuyordu. Memurların hepsi de muavin unvanını taşırlardı. Çoğu Mülkiyeden, Mektebi Sultaniden yetişmiş o gençlerden, güzel Fransızca konuşan, Fransızca bir vesikayı kusursuz tercüme eden, kendisine havale edilen evrak hakkında isabetli mütalâalar yürüten az değildi. Fahreddin, kendi irfan hamulesinin zayıflığını ve hafifliğini burada çarçabuk idrak etti ve bundan utanç duydu.

Arkadaşlarının arasında Keteon Efendi adında bir Ermeni vardı. Fransızca, İngilizce ve Almancayı su gibi bildiği söyleniyordu. Fahreddin, bu zattan Fransızcayı öğrenmeğe koyuldu. Zeki olduğundan, az zamanda çok terakki etti. Adeta konuşur oldu.

Mesleğini seviyor, daireye devamını aksatmıyordu. Âmirlerinin teveccühünü kazanmıştı. Nerede ise, bir sefaret Sır kâtipliği veya bir şehbenderlikle harice çıkacaktı.

Derken Meşrutiyet ilân olundu. Devairde tensikat yapılmağa başlandı. Önce Müslim Paşa Şehremanetinden sepetlendi. Arkasından, hiç bir mektepten şahadetnamesi olmadığı için Fahreddine yol verdiler.

Baba oğul bu hadiseden üzüldüler. Müslim Paşa oğlundan çok hassas idi. İflâh olmadı. Kadro harici bırakıldığından üç ay sonra, kuvvetli bir felç darbesile öbür dünyayı boyladı. Fahreddin de o sayede önemli bir mirasa kondu. Fakat mirasyedilik etmedi. Parasını itidal ile harcıyordu.

Bir yıl sonra anasını da kaybedince, Beşiktaştaki konağı bıraktı. Beyoğlunda Madam Veronik adında, tatlısu frengi bir kadının evinde pansiyoner oldu. Kadın biraz geçkince idi. Fakat kendini iyi muhafaza etmişti. Zamanla aralarında bir münasebet peyda oldu. Fakat uzun sürmedi. Fahreddin Bey, beybabasından kalan nakit para ile, Şişlide ufak bir apartman satın aldı. Orada şimdi tek başına yaşıyordu.

Evlenmiyordu. Kadın düşmanı olduğu için değil. Bilâkis, saman altından su yürüten çapkınlardandı; ve başkalarının karılarına karşı zaafı vardı. Bunu da Cemal gibi bazı pek samimî arkadaşları bilirlerdi.

Her kusuruna rağmen Fahreddin bir takım ahlâk ilgilerine son derece riayetkârdı. Arkadaş karısına, akraba kadınlara başını kaldırıp bakmaz, onlara azamî saygı gösterirdi. Fakat bunun dışında, her hangi bir dişi mahlûk gördü ve hoşuna gitti mi, artık peşini bırakmazdı.

Şaziment hanıma, Cemallerde bir iki defa rastlamıştı. Süheylâya, göz kırparak sordu:

— Kim bu?

— Zavallının biri.

— Nenin nesi, sorabilir miyim?

Anlattılar. Bütün tafsilâtile alâkadar oldu.

— Hoş bir kadıncağız. Orijinal. Defterimde hiç böylesi yok. Bir macera, bununla, pek de fena olmayacak.

— İlâhi Fino! Bırak biçareyi kendi haline. Zaten şaşkına dönmüş. Bir de sen aklını büsbütün altüst etme!.

— Bilâkis, aklı başına gelir. O şimdi tam da tavındadır. Kocası tarafından hiyanete uğrayan, ihmal edilen bir kadın intikam yolları arar. Karşısına ben çıkmazsam elbette bir başkası çıkacaktır. C'est fatal!

— Haydi, Allah aşkına! İşin yok mu senin?

— Pour le moment yok. Gönlüm bomboş. Sizin bu hanım.. ne idi adı?

— Şaziment.

— İsim biraz bayağı. Ama, bundan katı nazar, benim o bomboş gönlüme mükemmel misafir olur.

Biraz alay ettiler ve meseleyi o gece böylece kapandı sandılar. Lâkin Fahreddin bey işi ciddî tutuyordu.

Bir daha tesadüfünde, duygularını bakışlarile kâfi derecede belli etti. Kadın da, Fino gibi seçkin bir erkeğin kendisine temayül göstermesinden hoşlanmıştı. Hattâ Fahreddin bey gittikten sonra, bütün saflığı ile, Şaziment hanım dostlarına:

— Çok sevimli erkek.. çok da kibar, doğrusu.. hoşuma gidiyor, demekle onların biribirlerine manalı manalı bakışarak, gülümsemelerine sebep oldu.

* * *

Bir akşam sonra, Cemallerde yine buluştular. Tesadüf, o gün Süheylânın kaprisi tutmuş, Şaziment hanımı önüne oturtarak saçlarını yeni bir tarzda düzen koymuştu. Ve bu kuvafür on pek mi, pek yaraşmıştı.

Fino, daha içeriye girer girmez, gözüne bu yenilik ve bu ba kalık çarptı.

— Aman, hanımefendimiz, s bu akşam, bu saç tuvaletile â âfet olmuşsunuz! dedi.

Şaziment hanım kızardı.

— İltifat ediyorsunuz.. diyec oldu. Fino:

— Katiyen hilâfım yok! d bağırdı. Bendenize inanmaz nız, ayna karşınızda. Kendi bitarafane bakın ve yanlışım v sa söyleyin. Değil mi Süheyl

Süheylâ da kendi eserinin zelliğini tasdik etti. Şazint hanım memnundu. Öteden den biraz konuştuktan sonra savvurlarını mevkii fiile koyma iyice azmetmiş bulunan Fahreddin bey, Cemale hitapla:

— Yahu! dedi; bu lâtif havada, canım bir şeyler içmek istedi. Rakıdan gayri neniz var, drinklerden?

— Bira aldıralım...

— Oh! Pek iptidaî şey bira. Elegansı yok. Ne vakit bira içsem, Alman gasthaus'larının kaba müşterileri gözümün önüne gelir..

— Konyak var. Vermut var. Galiba, büfenin alt dolabında birazcık da cin olacak.

— Tamam! Sen bize o cini bul, çıkar. Vermutla karışınca, dünyada bundan nefis içki olmaz. Değil mi, hanımefendi?

Bilmediği, aklının ermedi bir bahiste, damdan düşer gibi reyinin sorulması Şaziment hanımı şaşırttı. Birdenbire ne cevap verilmesi lâzım geleceğini tayin edemedi. Maamafih ulu orta:

— Evet, efendim! deyiverdi.

Vermutla cin ortaya çıkar çıkmaz, Fino kendi elile, yarı ondan yarı da bundan doldurduğu kadehi bizzat, Şaziment hanımın ayağına kadar götürdü, takdim etti..

— Buyurunuz, güzel saçlı hanımefendi!

Kadın, kadehi utanarak aldı. ağzına ilk defa içki koyacaktı.

— Şerefinize, hanımefendi!

— Afiyet olsun, efendim!

Kadehin içindekini bir hamlede yuttu. Boğazından aşağı sanki sıvı halinde bir alev inmiş gibi bağrının pek fena yandığını hissetti. Fakat gözlerinden fışkırmaya müheyya yaşları zaptetmeğe muvaffak oldu.

Salonda bir köşeye sıkışmışlardı..

— Hanımefendi!

— Efendim?

— Siz niçin böyle dertli gibi duruyorsunuz? Size katiyen yakıştıramıyorum.

Şaziment hanım derin derin içini çekti. Sonra birdenbire gülümsedi, fakat sustu. Fino boyuna konuşuyordu.

— Ne bileyim? Sizi daima şen, şuh, keyifli tasavvur ediyorum. Neşe, emin olun, size daha çok yakışacak. Bahtiyar olmak için yaratılmış mahlûklardansınız. Fakat anlıyorum ki siz anlaşılmamış, kadri bilinmemiş bir insansınız. Öyle mi?

— Arkası var —

TÜRK MEŞHURLARI ANSİKLOPEDİSİ

Yazan : İBRAHİM ALÂEDDİN GÖVSA

Türk tarihini kuran, Türk kültür ve sanatını doğuran ve yaşatan büyüklerin hayatını öğrenmek için, üstat İbrahim Alâeddin Gövsa'nın on senelik uzun ve yorucu bir emekle meydana getirdiği bu esere baş vurmağa mecburuz.

Muhtevasının kıymeti kadar nefis bir baskı tekniği ve sanat zevkile meydana getirilen bu Ansiklopedi her münevverin kütüphanesi için zarurî bir ihtiyaçtır.

Sık sık baş vurmağa mecbur olduğumuz **TÜRK MEŞHURLARI** Ansiklopedisi ayda bir, 36 sayfalık fasiküller halinde çıkarılmaktadır. Eser 12 fasikülde tamamlanacaktır.

Mahdut miktarda basmak mecburiyetinde kaldığımız **TÜRK MEŞHURLARI** Ansiklopedisinden tedarik için acele etmelisiniz.

Yıllık abone bedeli olan 6 lira posta vasıtasile İstanbulda Ankara caddesinde Yedigün müessesesi Ansiklopedi Servisi idaresine gönderilmeldir.

TÜRK MEŞHURLARI'nın 4 üncü fasikülü satışa çıkmıştır.
FİYATI 50 KURUŞTUR.

Yavrunuzun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

Fosfatin Necati

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla olan bu kıymetli bebek gıdasını minimiminilere mutlaka yediriniz.

TAKLİTLEPİNİ ALMAYINIZ.

Bahçekapı: SALİH NECATİ

NECATİ ismine dikkat.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ
İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı, No. 7.
Telgraf: İstanbul KARİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI
Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.
Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

REŞAT NURİ GÜNTEKİN

Napoleon'un Düşünceleri

Napoleon'un çok olgun fikirlerini, harbe, sulha ve aşka dair vecizelerini, kendine aid hükümlerini, mektublarını ve hattâ meşhur vasiyetnamesini kıymetli muharrir ve romancı Reşad Nuri lisanımıza güzel üslûbile nakletmiştir. Bütün bayilerde 75 kuruş.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

SEDAT SİMAVİ

Fuji-Yama

MİLLİ ROMAN

Yeni Çıktı

YEDİGÜN NEŞRİYATI

75 KURUŞ

Dr. Hafız Cemal

LOKMAN HEKİM
Divanyolu 104

TÜRK ÇOCUĞUNUN ALTIN KİTABI

★

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

★

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI

Yeni Çıktı

HER KİTAPÇIDA 1 LİRA

YEDİGÜN NEŞRİYATI

★★★★★★★★★★★★★★ ★★★★★★★★★★★★★★

ANSİKLOPEDİ KAPAKLARI

TÜRK MEŞHURLARI Ansiklopedisi fasikküllerini toplayan okuyucularımızın talebi üzerine hazırlamış olduğumuz çilt kapaklarını şimdiden satışa çıkarmış bulunuyoruz. Bu kapaklar, üzerinde çok durularak ince bir sanat titizliğile meydana getirilmiş ve her türlü müşkülpesendi tatmin edecek nefasette hazırlanmıştır.

Cilt kapakları çok sağlam ve sanatkârane bir şekilde tezyin edilmiş oldukları halde yalnız (2) liraya satılmaktadır.

İstanbul okuyucularımız bu cilt kapaklarını idarehanemizden, taşra okuyucularımız da Bayilerimizden tedarik edebilirler. (İstanbulda Yedigün Neşriyatı Ansiklopedi Servisi) adresine posta havalesile 2 lira gönderenlere posta masrafı bize ait olmak üzere sağlam bir ambalâj dahilinde ve taahhütlü olarak derhal sevkolunur.

İptidai malzeme noksanlığı yüzünden mahdut miktarda hazırlanan bu cilt kapaklarından tedarik etmek istiyen okuyucularımızın acele etmelerini tavsiye ederiz.

★★★★★★★★★★★★★★ ★★★★★★★★★★★★★★

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.
Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Karikatür

Tombul teyze — Kocacığım, şu atom bombasından çok korkuyorum. Acaba bize de bir zararı dokunur mu dersin?
Tombul teyzenin kocası — Korkma karıcığım, atom bombasının insana bir zararı dokunmaz. Dokunsaydı benim başıma düştüğü zaman beni yok ederdi... Görüyorsun ki yaşıyorum...